

РЕШЕНИЕ

№ 21391

гр. София, 20.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав, в
публично заседание на 20.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Мария Николова, като разгледа дело номер **666** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от И. Г. С., депозирана чрез адв. П., срещу ОД на МВР – [населено място], с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 5000 /пет хиляди/ лева, изразяващи се в претърпени негативни емоции - срам, неудобство, безпокойство, притеснение, изнервеност, причинени от незаконосъобразно НП № 23-1158-001105/ 25. 05. 2023 г., издадено от началник сектор „Пътна полиция“ в ОД на МВР – [населено място]. Претендира се и законната лихва върху посочената сума за периода от 29. 11. 2024 г. до окончателното ѝ изплащане.

Ответникът – ОД на МВР – [населено място], в писмен отговор оспорва основателността на исковата претенция и моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на исковата претенция.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Не се спори по делото, че с НП № 23-1158-001105/ 25. 05. 2023 г., издадено от началник сектор „Пътна полиция“ в ОД на МВР – [населено място], на И. Г. С. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП.

С Решение № 109/ 31. 10. 2024 г., постановено по НАХД № 203/ 2024 г. по описа на Районен съд

– [населено място], е отменено наказателното постановление. Съдебният акт е влязъл в сила на 29. 11. 2024 г.

За издаденото наказателно постановление ищецът е разбрал на 16. 05. 2024 г., когато е спрял за проверка на АМ „Х.“ и му е издаден АУАН за управление на МПС без надлежно право за това. Установява се от материалите по делото, че спрямо ищеца е издадена Заповед за Прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-002745 от 23. 05. 2024 г. от СДВР – отдел Пътна полиция, за което е приложена ПАМ „Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. Наказателното постановление било връчено на ищеца на 5. 06. 2024 г.

Предвид това, за периода 16. 05. 2024 г. до 18. 12. 2024 г. ищецът не могъл да се придвижва с автомобил. Тъй като същият е свещеник на енорийско сдружение и председател на църковните настоятелства при храма „Св. П.“ в [населено място], [община], при храма „Св. П.“ в [населено място], [община], храма „Св. Г.“, [населено място], Столична община и енорийски свещеник в храма Възкресение Х. в[жк], [населено място], придвижването му било силно затруднено.

За доказване на претендираните неимуществени вреди са приети гласни доказателства чрез разпита на свидетеля И. Т. И.. Разпитан в съдебно заседание, свидетелят посочва, че познава ищеца от 2014 г. Предвид естеството на неговата работа, му се е налагало да пътува почти всеки ден. През 2024 г. ищецът се оплакал на свидетеля, че са му взели документите за правоуправление. Впоследствие през декември 2024 г. споделил, че в края на годината си е получил документите. През останалото време ищецът многократно е молил свидетеля да изпълнява неговите задължения, тъй като той не може да стигне до мястото. Започнал да се оплаква от безсъние, причинено от стреса. Идвал подпухнал сутрин. Споделял, че цяла нощ го мисли, че това е срам за него. На всеки трябвало да обясни защо идва с друга кола, защо друг го вози. Бил доста зле, като в един момент започнал да трепели, като е споделил, че е от напрежението. Ищецът бил в това състояние, докато не му върнали свидетелството за управление на МПС.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от лице, което има правен интерес по смисъла на чл. 204, ал. 1 от АПК, а ответникът е пасивно легитимирана страна по претенцията.

За да се произнесе по основателността на исковата молба, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Нормата на чл. 1 от ЗОДОВ регламентира, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда, установен в АПК. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предполага кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда /претърпяна загуба или пропуснатата полза/ от такъв административен акт или от незаконно действие или бездействие; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Липсата на който и да било от елементите на този фактически състав пречатства реализирането на отговорността на държавата по посочения ред.

В тази връзка, отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление представлява властнически акт, издаден от административен орган, в рамките на неговата компетентност, който акт, макар да поражда наказателно-правни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Ето защо е доказана първата от визираните по-горе предпоставки -

отменен като незаконосъобразен акт на държавен орган, издаден при упражняване на административна дейност. Основанието, на което е отменено наказателното постановление, не подлежи на преценка в исковото производство по чл. 203 от АПК, поради което съдът не споделя твърдението на процесуалния представител на ответника, че след като наказателното постановление е отменено поради процесуални нарушения, не следва да носи отговорност. В тази връзка е и съдебната практика - напр. Решение № 501 от 13.01.2020 г. на ВАС по адм. д. № 15428/2018 г.; Решение № 11405 от 25.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2546/2019 г.; Решение № 8330/ 4. 06. 2019 г. на ВАС по адм. д. № 134/2019 и др.

Наличието на отменен незаконосъобразен акт обаче не е достатъчно основание, за да се приеме, че предявеният иск е основателен и доказан. Изисква се и доказване на останалите елементи на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно: вредни последици от този акт и причинна връзка между тях.

От събраните по делото доказателства се установява, че в процесния случай този фактически състав, с всичките му елементи, е налице, тъй като ищецът доказва в настоящото производство наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление и настъпили неимуществени вреди. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които обаче са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Макар по делото да не са представени медицински документи за влошено психическо здраве, причинено в резултат на незаконосъобразното наказателно постановление, съдът приема, че свидетелските показания са допустимо, относимо и достатъчно доказателствено средство за установяване на претърпени неимуществени вреди /в този смисъл е и решение № 15636/18. 11. 2019 г. на Върховия административен съд, III отд., постановено по адм. дело № 9144/2018 г./. Следва да се съобрази и изразената от Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ крика в пар. 175 от пилотното му решение от 27. 01. 2015 г. по делото Н. и други срещу България, че съдилищата не допускат увреждане на здравето да се доказва чрез свидетелски показания, а винаги изискват експертни доказателства за това.

В тази връзка съдът кредитира показанията на разпитания по делото свидетел И. И.. Въз основа на показанията на свидетеля съдът намира за доказани претърпените от ищеца отрицателни преживявания от незаконосъобразно издаденото му наказателно постановление, които са рефлектирали в личния му живот. Освен, че са обективни и вътрешно безпротиворечиви, от свидетелските показания по безсъмнен начин се установява, че вследствие на издаденото наказателно постановление ищецът, с което е отнето правото да управлява МПС, е станал много притеснен, чувствал неудобство и срам поради невъзможността да управлява автомобил и да моли свои близки да го заместват в изпълнението на служебните му задължения, често закъснявал за работа. Свидетелските показания са и житейски логични, доколкото всеки един утежняващ акт, какъвто е и издаденото наказателно постановление, несъмнено е свързано с негативни преживявания и емоции.

Претърпените неудобства и страдания, възникнали вследствие на издаденото незаконосъобразно наказателно постановление, нямат материален еквивалент за пострадалия, но затова именно законът в чл. 52 от ЗЗД постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на

обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси /в този смисъл Решение № 37 от 11. 02. 2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС/.

Съдът, при преценка на събраните по делото доказателства, в това число показанията на разпитания по делото свидетел, приема, че в резултат на издаденото наказателно постановление ищецът е претърпял неимуществени вреди в периода от 5. 06. 2024 г., когато му е връчено НП № 23-1158-001105/ 25. 05. 2023 г., издадено от началник сектор „Пътна полиция“ в ОД на МВР – [населено място] до 29. 11. 2024 г., когато е влязло в сила Решение № 109/ 31. 10. 2024 г., постановено по НАХД № 203/ 2024 г. по описа на Районен съд – [населено място], с което наказателното постановление е отменено.

Твърдените вреди след влизане в сила на Решение № 109/ 31. 10. 2024 г., постановено по НАХД № 203/ 2024 г. по описа на Районен съд – [населено място] до връщането на ищеца на свидетелството му за правоуправление на 18. 12. 2024 г. не са в пряка и непосредствена връзка от издаденото наказателно постановление, поради което искът в тази част следва да бъде отхвърлен. Не представляват и пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното наказателно постановление претендираните неимуществени вреди, настъпили вследствие от прекратяването на регистрацията на автомобила на ищеца, тъй като те не са пряк резултат от наказателното постановление, а са вследствие от наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на МПС“.

Съдът приема за доказано, че ищецът е изпитал отрицателни преживявания, изразяващи се в срам, безпокойство и притеснение поради това, че вследствие на издаденото наказателно постановление е лишен от право да управлява МПС, което пряко се е отразило на неговите работни ангажименти. Тези негативни емоции са продължили от връчването му на издаденото наказателно постановление на 5. 06. 2024 г. до влизането в сила на акта, с който то е отменено – 29. 11. 2024 г. и са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразно наложеното му административно наказание. Не се доказаха твърденията в исковата молба, че вследствие от издаденото наказателно постановление ищецът е започнал да страда от главоболие, както и че значително е влошил отношенията си с останалите членове на неговото семейство.

По изложените съображения съдът приема за доказани всички елементи от отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. С оглед на това съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, приема за справедливо обезщетение на горепосочените неимуществени вреди сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, която следва да се присъди на ищеца на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. За разликата до предявения размер от 5 000 /пет хиляди/ лева и за периода до 5. 06. 2024 г. и след 29. 11. 2024 г. искът следва да бъде отхвърлен.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноси по делото от процесуалния представител на ищеца, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 105 /сто и пет/ лева, представляваща заплатена държавна такса в размер на 10 /десет/ лева за предявения иск, 5 лева държавна такса за издадено съдебно удостоверение и адвокатско възнаграждение в размер на 90 /деветдесет/ лева, съобразно уважената част от иска, тъй като съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие /л. 78 от делото/ ищецът е заплатил на своя процесуален представител адвокатско възнаграждение в размер на 900 /деветстотин/ лева. На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и във връзка с направеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата в размер на 100 /сто/ лева.

По изложените съображения, Административен съд – София град, 53 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – [населено място] да заплати на И. Г. С. сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода от 5. 06. 2024 г. до 29. 11. 2024 г. от отменено като незаконосъобразно НП № 23-1158-001105/ 25. 05. 2023 г., издадено от началник сектор „Пътна полиция“ в ОД на МВР – [населено място], ведно със законната лихва върху посочената сума за периода от 29. 11. 2024 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска на И. Г. С. срещу Областна дирекция на МВР – [населено място] в останалата му част.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – [населено място] да заплати на И. Г. С. сумата в размер на 105 /сто и пет/ лева, представляваща направените разноски по делото.

ОСЪЖДА И. Г. С. да заплати на Областна дирекция на МВР – [населено място] сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.

Съдия: